

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.628 van 7 november 2001
in de zaak A. 101.530/XIV-2540.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat L. DE MULDER,
 kantoor houdende te 3800 SINT-TRUIDEN,
 Stippelstraat 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 9 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht per aangetekend schrijven van 9 februari 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. SWERTS die, loco advocaat L. DE MULDER, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 26 december 2000 en zich vluchteling verklaart op 15 januari 2001; dat op 15 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 8 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Schending van de motiveringsplicht

a) Algemene principes

Art. 62 van de wet van 15 december 1980 bepaalt enerzijds dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Anderzijds bepaalt de wet van 29 juli 1991 de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dat elke bestuurshandeling moet gemotiveerd worden (artikel 2).

Volgens deze wet moet de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarenboven moet deze motivering afdoende zijn (artikel 3).

De uitdrukkelijke motiveringswet voert met andere woorden een substantieel vormvoorschrift in : de overheid moet, op straffe van onwettigheid van de beslissing, in de akte die de beslissing zelf bevat, eveneens de motivering opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Geijkte of gestandaardiseerde, onvolledige, onprecieze of niet-adequate motiveringen maken evenwel geen afdoende motivering uit.

(Zie VANHEULE, D., ‘De motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet’, T.R.V., 1993, 2, p. 69, zie ook VAN ORSHOVEN, P., ‘De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen’, R.W., 1991-92, p. 491).

b) Toepassing

De administratie heeft in casu ontegensprekelijk de motiveringsplicht geschonden.

Aangezien de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 08/02/01 als motivering voor de beslissing tot weigering van verblijf de volgende motivering meedeelde :

‘Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de criteria van de Conventie

van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 15 januari 2001’.

De bestreden akte maakt geen melding van de motieven die aan de weigering ten grondslag liggen.

Dat het hierbij om een korte geijkte standaardformulering gaat.

De bestreden akte voldoet bijgevolg op dit punt niet aan de motiveringsplicht zoals opgelegd in de uitdrukkelijke motiveringswet.

Zij dient om deze redenen dan ook vernietigd te worden.”;

2.1.2. Overwegende dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze; dat het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing; dat derhalve, indien zoals de verzoekende partij aanvoert, een beslissing een “korte geijkte standaardformulering” zou zijn, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is; dat de bestreden beslissing duidelijk de reden vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt; dat de bestreden beslissing immers besluit dat de asielaanvraag van de verzoekende partij “bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève.”; dat het bedrieglijk karakter van de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag wordt gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat er belangrijke tegenstrijdigheden zijn tussen de opeenvolgende verklaringen (bij de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal) van betrokkene die toelaten de oprechtheid van zijn beweringen in twijfel te trekken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart betrokkene dat hij één week nadat hij werd aangevallen thuis het bezoek kreeg van de wijkagent (DVZ vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene echter dat hij op 20 oktober 1999 werd aangevallen en dat hij eind november begin december 1999 het bezoek kreeg van de wijkagent (CG verhoorverslag p. 2). Voor het Commissariaat-generaal meldt betrokkene dat hij een brief van de procureur zou hebben ontvangen op 21 juli 2000 waarin zou staan dat betrokkene zijn klacht zou hebben ingetrokken (CG verhoorverslag pp. 3-4). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakt betrokkene hier geen melding van. Tenslotte beweert betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij drie dagen na zijn bezoek aan het parket opnieuw werd aangevallen naast zijn huis (DVZ vraag 42). Voor het Commissariaat-generaal vertelt betrokkene dat hij na zijn bezoek aan het parket is ondergedoken bij vrienden en dat hij sindsdien geen probleem meer zou hebben gekend (CG verhoorverslag p. 4).”;

dat de vaststelling dat de door de verzoekende partij gedane asielaanvraag kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève wordt gemotiveerd als volgt:

“Er dient vervolgens te worden opgemerkt dat de feiten die betrokkene aanhaalt tot staving van zijn asielaanvraag een lokaal karakter hebben en gemeenrechtelijk van aard zijn, zonder enige politieke, religieuze of etnische connotatie, en alsdusdanig buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie vallen. Betrokkenes problemen situeren zich in Kaliningrad : hij zou daar vervolgd en onder druk zijn gezet door zijn chef en daarna door een lokale politie-agent omdat hij weigerde de door hem ingediende klacht tegen zijn chef omwille van afpersing en mishandeling in te trekken. Bovendien heeft betrokkene niet aangetoond dat hij omwille van één van de hierboven vermelde criteria van de Vluchtelingenconventie niet op bescherming van de Russische autoriteiten kon rekenen maar wijst hij zelf op het algemeen corrupt systeem in zijn land (CG verhoorverslag p. 4).”;

dat derhalve de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de hierboven weergegeven motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht; dat het middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel de schending van “artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchteling” door “de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken dd. 15/01/01” aanvoert;

Overwegende dat, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bedoeld dringend beroep bij de commissaris-generaal, de kritiek van de verzoekende partij op de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 15 januari 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, niet relevant is; dat bovendien artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan inroepen; dat het tweede middel niet-ontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling

inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,

W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.